

Sygn. akt VIII U 269/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 maja 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR del. Magdalena Kimel
Protokolant:	Justyna Jarzombek

po rozpoznaniu w dniu 16 maja 2018 r. w Gliwicach

sprawy P. B. (B.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C.

o ustalenie właściwego ustawodawstwa

na skutek odwołania P. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C.

z dnia 13 grudnia 2017 r. **nr** (...) - (...)

oddala odwołanie.

(-) SSR del. Magdalena Kimel

Sygn. akt VIII U 269/18

UZASADNIENIE

Decyzją z 13 grudnia 2017 r. organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. działając na podstawie art. 83 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych oraz art. 11 ust. 1 lit. a, art. 13 ust. 3 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, oraz art. 14 ust. 5b, art. 16 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu i Rady (WE) nr 987/2009 z 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 z 30 października 2009 r. stwierdził, że ubezpieczony P. B. podlega ustawodawstwu polskiemu od 1 maja 2013 r. do 31 sierpnia 2015 r. W uzasadnieniu wskazano, że brytyjska instytucja właściwa (H. R. & C.) uważa, że ubezpieczony w spornym okresie nie był fizycznie obecny, ani nie pracował dla (...) Ltd. w Wielkiej Brytanii.

Z powyższą decyzją nie zgodził się ubezpieczony. Wniósł odwołanie, w którym domagał się zmiany zaskarżonej decyzji, poprzez stwierdzenie, że w okresie spornym nie podlegał ustawodawstwu polskiemu. Ubezpieczony wniósł o przeprowadzenie dowodów m.in. z umowy o pracę, oświadczenia o wyrejestrowaniu jako płatnik składek, wniosku o nadanie oraz decyzji o nadaniu numeru ubezpieczenia (NIN), formularza P60 za 2015 r., umowy najmu mieszkania, potwierdzenia zapłaty podatku od nieruchomości. Wskazał, że w wystarczający sposób udowodnił, że w spornym

okresie równoległe z prowadzeniem w Polsce działalności gospodarczej wykonywał pracę najemną na terenie Wielkiej Brytanii, gdzie również mieszkał.

W odpowiedzi na odwołanie, organ rentowy wniósł o jego oddalenie i podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie. Zaznaczył, że zaskarżona decyzja została wydana w oparciu o stanowisko instytucji brytyjskiej, którym on jest związany.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony P. B. od 1 kwietnia 2010 r. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...) w R.

Ubezpieczony złożył wniosek do organu rentowego o wyrejestrowanie go jako płatnika składek od 1 maja 2013 r.

27 listopada 2015 r. ubezpieczony wniósł do organu rentowego o ustalenie ustawodawstwa właściwego w związku z pracą za granicą od 1 maja 2013 r. do 31 sierpnia 2015 r. w (...) M. L..

10 grudnia 2015 r. organ rentowy zwrócił się do brytyjskiej instytucji właściwej H. R. & C. (dalej: (...)) o udzielenie informacji, czy ubezpieczony podlegał ubezpieczeniom społecznym z tytułu wykonywania pracy najemnej w Wielkiej Brytanii od 1 maja 2013 r. do 31 sierpnia 2015 r. oraz podanie, czy dla ubezpieczonego był potwierdzony formularz A1.

W piśmie z 24 maja 2016 r. (...) poinformowała organ rentowy, że z uwagi na brak wskazania brytyjskiego numeru ubezpieczenia społecznego, nie ma ona możliwości potwierdzenia spełnienia przez ubezpieczonego wymogów zamieszkania jak i pobytu oraz określenia rodzaju działalności prowadzonej przez pracodawcę ubezpieczonego na terenie Wielkiej Brytanii. (...) poinformowała ubezpieczonego, że powinien wypełnić formularz CA8421 oraz przedłożyć wiarygodne dokumenty (wskazała także ich przykładowy katalog) na potwierdzenie faktu zamieszkania w Wielkiej Brytanii oraz udokumentować fakt odpłatnego zatrudnienia.

Pismem z 24 czerwca 2016 r. organ rentowi poinformował ubezpieczonego o treści ww. pisma i pouczył go, że powinien wypełnić formularz CA8421 oraz przedłożyć wiarygodne dokumenty na potwierdzenie faktu zamieszkiwania oraz wykonywania pracy w Wielkiej Brytanii.

Pismem z 8 sierpnia 2016 r. organ rentowy przesłał do (...) dokumenty dostarczone przez ubezpieczonego.

Pismem z 28 marca 2017 r. (...) poinformowała organ rentowy, że ubezpieczony nie był fizycznie obecny ani nie pracował dla (...) Ltd. w Wielkiej Brytanii, w związku z czym, nie może ona wystawiać dokumentu A1.

Pismem z 12 maja 2017 r. organ rentowy przesłał do (...) wyjaśnienia ubezpieczonego oraz oświadczenie W. S. (S.) o tym, że ubezpieczony w okresie spornym najmował u niego jeden pokój i był zobowiązany do pokrywania 50% kosztów rachunków za energię elektryczną, wodę, podatek lokalny i czynsz.

(...) w piśmie z 18 lipca 2017 r. poinformowała, że ubezpieczony nie przedłożył dokumentów, które potwierdzałyby opłacanie czynszu oraz opłat za media, a także opłat za najem lokalu. Jednocześnie wskazała wykaz dokumentów, które ubezpieczony powinien dostarczyć.

Do organu rentowego oraz do (...) nie wpłynęły dokumenty, które żądało (...) w ww. piśmie.

Pismem 9 listopada 2017 r. organ rentowy zawiadomił ubezpieczonego o ostatecznym zastosowaniu ustawodawstwa.

16 listopada 2017 r. ubezpieczony wniósł do organu rentowego o wydanie decyzji w przedmiocie ustalenia ustawodawstwa właściwego za okres od 1 maja 2013 r. do 31 sierpnia 2015 r.

Zaskarżoną decyzją z 13 grudnia 2017 r. organ rentowy stwierdził, że ubezpieczony podlega ustawodawstwu polskiemu od 1 maja 2013 r. do 31 sierpnia 2015 r.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty znajdujące się w aktach organu rentowego.

Sąd oddalił wniosek o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania odwołującego i wniosek o przeprowadzenie dowodu z dokumentacji wskazanej w odwołaniu uznając je za bezzasadne. Za pomocą ww. środków dowodowych ubezpieczony chciał wykazać jakie więzi łączyły go z Wielką Brytanią. W tym miejscu wskazać należy, że podstawą do objęcia ubezpieczonego systemem zabezpieczenia społecznego w Wielkiej Brytanii jest stanowisko właściwej instytucji ubezpieczeniowej w tym kraju, a więc (...). Sąd nie jest on uprawniony do badania tych okoliczności w toku niniejszego postępowania.

Zebrane dowody Sąd uznał za wystarczające i mogące stanowić podstawę ustaleń faktycznych oraz rozstrzygnięcia

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego nie zasługuje na uwzględnienie. Zaskarżona decyzja jest prawidłowa.

Zasady podlegania ubezpieczeniom społecznym reguluje ustawa z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015r., poz. 121, ze zm.).

Zgodnie z treścią art. 6 ust 1 pkt 5 ustawy obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym podlegają, z zastrzeżeniem art. 8 i 9, osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność oraz osobami z nimi współpracującymi.

Jeśli chodzi o problematykę podlegania ubezpieczeniom społecznym i ustalania właściwego ustawodawstwa w związku z wejściem Polski do Unii Europejskiej z dniem 1 maja 2004r., to na wstępie rozważań należy stwierdzić, że jednym z podstawowych i kardynalnych praw konstytuujących istnienia Unii Europejskiej jest prawo swobodnego przepływu osób, w tym pracowników. Zapewnia ono swobodę przepływu pracowników wewnątrz Wspólnoty.

Prawa pracowników w zakresie zabezpieczenia społecznego konkretyzują przepisy rozporządzenia Rady, wydanego w oparciu o normę kompetencyjną, ustanowioną w treści art. 42 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, tj. rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. U. UE L z 30 kwietnia 2004r. Nr 166/1 ze zm.) oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. U. UE L z 30 października 2009r. Nr 284/1 ze zm.).

Po myśli art. 11 ust 1 i ust 3 pkt a rozporządzenia WE Nr 883/2004 osoby, do których stosuje się niniejsze rozporządzenie, podlegają ustawodawstwu tylko jednego Państwa Członkowskiego. Ustawodawstwo takie określane jest zgodnie z przepisami tytułu II. Osoba wykonująca w Państwie Członkowskim pracę najemną lub pracę na własny rachunek podlega ustawodawstwu tego Państwa Członkowskiego.

Zgodnie z art. 13 ust. 1 rozporządzenia WE nr 883/2004 osoba, która normalnie wykonuje pracę najemną w dwóch lub więcej państwach członkowskich, podlega:

a) ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym ma miejsce zamieszkania, jeżeli wykonuje znaczną część pracy w tym państwie członkowskim; lub

b) jeżeli nie wykonuje znacznej części pracy w państwie członkowskim, w którym ma miejsce zamieszkania:

(i) ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym znajduje się siedziba lub miejsce wykonywania działalności przedsiębiorstwa lub pracodawcy, jeżeli jest zatrudniona przez jedno przedsiębiorstwo lub jednego pracodawcę; lub

(ii) ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym znajduje się siedziba lub miejsce wykonywania działalności przedsiębiorstw lub pracodawców, jeżeli jest zatrudniona przez co najmniej dwa przedsiębiorstwa lub co najmniej dwóch pracodawców, których siedziba lub miejsce wykonywania działalności znajduje się tylko w jednym państwie członkowskim; lub

((...)) ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym znajduje się siedziba lub miejsce wykonywania działalności przedsiębiorstwa lub pracodawcy, innego niż państwo członkowskie jej zamieszkania, jeżeli jest zatrudniona przez dwa lub więcej przedsiębiorstw lub dwóch lub więcej pracodawców, których siedziba lub miejsce wykonywania działalności znajduje się w dwóch państwach członkowskich, z których jedno jest państwem członkowskim jej zamieszkania; lub

(iv) ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym ma miejsce zamieszkania, jeżeli jest zatrudniona przez dwa lub więcej przedsiębiorstw lub dwóch lub więcej pracodawców, a co najmniej dwa z tych przedsiębiorstw lub dwóch z tych pracodawców mają siedzibę lub miejsce wykonywania działalności w różnych państwach członkowskich innych niż państwo członkowskie miejsca zamieszkania.

W myśl art. 13 ust. 2 osoba, która normalnie wykonuje pracę na własny rachunek w dwóch lub w kilku Państwach Członkowskich podlega:

a) ustawodawstwu Państwa Członkowskiego, w którym ma miejsce zamieszkania, jeżeli wykonuje znaczną część pracy w tym Państwie Członkowskim lub

b) ustawodawstwu Państwa Członkowskiego, w którym znajduje się centrum zainteresowania dla jej działalności, jeżeli osoba ta nie zamieszkuje w jednym z Państw Członkowskich, w których wykonuje ona znaczną część swej pracy.

Zgodnie z art. 13 ust. 3 osoba, która normalnie wykonuje pracę najemną i pracę na własny rachunek w różnych Państwach Członkowskich podlega ustawodawstwu Państwa Członkowskiego, w którym wykonuje swą pracę najemną lub, jeżeli wykonuje taką pracę w dwóch lub w kilku Państwach Członkowskich, ustawodawstwu określoneemu zgodnie z przepisami ust. 1.

Regułą jest podleganie przez pracownika ustawodawstwu tylko jednego Państwa Członkowskiego. Wynika to wprost z treści art. 11 ust 1 i ust 3 pkt a rozporządzenia WE Nr 883/2004. Widać zatem, iż niezwykle doniosłe znaczenie – zarówno dla płatnika składek, ale także i dla pracownika – ma fakt prawidłowego określenia właściwego ustawodawstwa w sferze zabezpieczenia społecznego.

Na osobach objętych art. 13 rozporządzenia nr 883/2004 w związku z treścią jego art. 13 ust. 5 spoczywają obowiązki informacyjne, których wykonanie może mieć znaczenie dla nabycia i realizacji prawa do określonych świadczeń.

Procedura dotycząca stosowania art. 13 została określona w art. 16 rozporządzenia wykonawczego tj. rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. U. UE L z 30 października 2009r. Nr 284/1 ze zm.)

Po myśli art. 16 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego osoba, która wykonuje pracę w dwóch lub więcej państwach członkowskich, informuje o tym instytucję wyznaczoną przez właściwą władzę państwa członkowskiego, w którym ma miejsce zamieszkania.

Wyznaczona instytucja państwa członkowskiego miejsca zamieszkania niezwłocznie ustala ustawodawstwo mające zastosowanie do zainteresowanego, uwzględniając art. 13 rozporządzenia podstawowego oraz art. 14 rozporządzenia wykonawczego. Takie wstępne określenie mającego zastosowanie ustawodawstwa ma charakter tymczasowy. Instytucja ta informuje wyznaczone instytucje każdego państwa członkowskiego, w którym wykonywana jest praca, o swoim tymczasowym określeniu (ust.2).

Z kolei po myśli art. 16 ust. 3 rozporządzenia 987/2009 tymczasowe określenie mającego zastosowanie ustawodawstwa, przewidziane w ust. 2, staje się ostateczne w terminie dwóch miesięcy od momentu poinformowania o nim instytucji wyznaczonych przez właściwe władze zainteresowanych państw członkowskich, zgodnie z ust. 2, o ile ustawodawstwo nie zostało już ostatecznie określone na podstawie ust. 4, lub przynajmniej jedna z zainteresowanych instytucji informuje instytucję wyznaczoną przez właściwą władzę państwa członkowskiego miejsca zamieszkania przed upływem tego dwumiesięcznego terminu o niemożności zaakceptowania określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa lub o swojej odmiennej opinii w tej kwestii.

W przypadku, gdy z uwagi na brak pewności co do określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa niezbędne jest nawiązanie kontaktów przez instytucje lub władze dwóch lub więcej państw członkowskich, na wniosek jednej lub więcej instytucji wyznaczonych przez właściwe władze zainteresowanych państw członkowskich lub na wniosek samych właściwych władz ustawodawstwo mające zastosowanie do zainteresowanego jest określane na mocy wspólnego porozumienia, z uwzględnieniem art. 13 rozporządzenia podstawowego i odpowiednich przepisów art. 14 rozporządzenia wykonawczego. W przypadku rozbieżności opinii między zainteresowanymi instytucjami lub właściwymi władzami podmioty te starają się dojść do porozumienia, a zastosowanie ma art. 6 rozporządzenia wykonawczego (ust. 4).

Instytucja właściwa państwa członkowskiego, którego ustawodawstwo zostało tymczasowo lub ostatecznie określone jako mające zastosowanie, niezwłocznie informuje o tym zainteresowanego (ust.5).

Zgodnie zaś z ust 6, jeżeli zainteresowany nie dostarczy informacji, o których mowa w ust. 1, niniejszy artykuł stosuje się z inicjatywy instytucji wyznaczonej przez właściwą władzę państwa członkowskiego miejsca zamieszkania, gdy tylko instytucja ta zapozna się z sytuacją tej osoby, na przykład za pośrednictwem innej instytucji zainteresowanej.

Zgodnie z art. 19 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 na wniosek zainteresowanego lub pracodawcy instytucja właściwa państwa członkowskiego, którego ustawodawstwo ma zastosowanie zgodnie z przepisami tytułu II rozporządzenia podstawowego, poświadcza, że to ustawodawstwo ma zastosowanie, oraz w stosownych przypadkach wskazuje, jak długo i na jakich warunkach ma ono zastosowanie.

Szczegółowe kwestie dotyczące zasad stosowania procedury dialogu i koncyliacji zostały ujęte w decyzji nr (...) z dnia 12 czerwca 2009 r. w sprawie ustanowienia procedury dialogu i koncyliacji w zakresie ważności dokumentów, określenia ustawodawstwa właściwego oraz udzielania świadczeń na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 (Dz. Urz. UE C z dnia 24 kwietnia 2010r. Nr 106.1).

Mając powyższe na uwadze należy stwierdzić, że dokumentem potwierdzającym podleganie ustawodawstwu danego państwa jest „zaświadczenie o ustawodawstwie dotyczącym zabezpieczenia społecznego mającym zastosowanie do osoby uprawnionej” wydane na formularzu A1 (wcześniej (...)).

W celu uzyskania tego zaświadczenia należy zwrócić się z wnioskiem do właściwej instytucji ubezpieczeniowej państwa członkowskiego, która poświadczy, w jakim okresie i na jakiej podstawie ma zastosowanie ustawodawstwo danego kraju.

W przedmiotowej sprawie, ubezpieczony prowadząc w Polsce pozarolniczą działalność gospodarczą i będąc zatrudnionym u brytyjskiego pracodawcy powinien uzyskać formularz A1 z instytucji ubezpieczeniowej w Wielkiej Brytanii. Taki dokument potwierdzałby, że odwołujący prowadzący w Polsce działalność gospodarczą nie powinien odprowadzać składek na ubezpieczenia społeczne z tytułu prowadzenia tej działalności.

Odwołujący nie dostarczył za sporny okres formularza A1 ustalającego właściwe ustawodawstwo w zakresie podlegania ubezpieczeniu brytyjskiemu. Wystawienia takiego formularza A1 i potwierdzenia faktu podlegania ustawodawstwu brytyjskiemu w tym okresie odmówiła odwołującemu brytyjska instytucja ubezpieczeniowa H. R. & C. ((...)). (...)

poinformowała organ rentowy, iż nie jest w stanie potwierdzić, że ubezpieczony w okresach spornych był osobą faktycznie zatrudnioną i zarabiającą na terenie Wielkiej Brytanii.

Prawomocność decyzji brytyjskiej instytucji ubezpieczeniowej jest równoznaczna z przesądzeniem doniosłości prawnej stosunku wiążącego odwołującego z pracodawcą brytyjskim tj.: zostało objęte powagą rzeczy osądzonej i tym samym czyni niedopuszczalnym ponowne rozpoznanie osądzonego już stanu faktycznego i badanie w tym postępowaniu merytorycznych powodów, które legły u podstaw wydania tej decyzji.

Zgodnie z treścią cytowanych wyżej przepisów wspólnotowych podstawą do objęcia ubezpieczonego systemem zabezpieczenia społecznego innego państwa członkowskiego jest stanowisko właściwej instytucji ubezpieczeniowej tego państwa. Instytucja ta bada, czy spełnione są warunki do objęcia wnioskodawcy systemem zabezpieczenia społecznego danego kraju.

Należy podkreślić, że polska instytucja ubezpieczeniowa tj. Zakład Ubezpieczeń Społecznych ani też sądy nie mają kompetencji do badania istnienia stosunku pracy, stanowiącego tytuł ubezpieczenia społecznego w innym państwie członkowskim Unii.

Takie stanowisko potwierdził Sąd Najwyższy w uzasadnieniu do wyroku z dnia 9 stycznia 2014r. I UK 275/13, wskazując, że organ ubezpieczeń społecznych miejsca zamieszkania ubezpieczonego nie ma kompetencji do oceny zaistnienia stosunku ubezpieczenia w sensie prawnym (na terenie państwa członkowskiego Unii). Ocena ta może nastąpić wyłącznie na podstawie wskazanych przez normę kolizyjną przepisów miejsca świadczenia pracy i mogła być dokonana tylko przez organ władny te przepisy stosować. Ze względu na różnice między ustawodawstwami krajowymi co do określenia przedmiotu ubezpieczenia społecznego wprowadzono zasadę, że uwzględnianie okoliczności lub wydarzeń mających miejsce w jednym państwie członkowskim nie może w żaden sposób sprawiać, że właściwym dla nich stanie się inne państwo ani że będzie się do nich stosować jego ustawodawstwo (pkt 11 preambuły rozporządzenia nr 883/2004). Określenie ustawodawstwa właściwego wskazującego na instytucję miejsca świadczenia pracy najmniej wyłącza ocenę przez instytucję miejsca zamieszkania, czy stosunek prawny będący podstawą objęcia ubezpieczeniem społecznym w kraju świadczenia pracy jest ważny według prawa miejsca zamieszkania ubezpieczonego. Sąd Najwyższy wskazał, że w razie wątpliwości co do określenia ustawodawstwa mającego zastosowanie do zainteresowanego, z uwzględnieniem art. 13 rozporządzenia podstawowego i odpowiednich przepisów art. 14 rozporządzenia wykonawczego, czyli niepewności co do tego, czy osoba wnosząca o ustalenie prawa właściwego jest objęta systemem zabezpieczenia społecznego w więcej niż jednym państwie członkowskim, instytucja miejsca zamieszkania wnioskodawcy nie może sama rozstrzygać, lecz musi dostosować się do trybu rozwiązywania sporów co do ustalenia ustawodawstwa właściwego wskazanego w szczególności w art. 6, 15 oraz 16 rozporządzenia nr 987/2009, które nakazują zwrócić się - w przypadku istnienia wątpliwości bądź rozbieżności - do instytucji innego państwa członkowskiego. Instytucje niezwłocznie dostarczają lub wymieniają między sobą wszystkie dane niezbędne dla ustanowienia i określenia praw i obowiązków osób, do których ma zastosowanie rozporządzenie podstawowe. Przekazywanie tych danych odbywa się bezpośrednio pomiędzy samymi instytucjami lub za pośrednictwem instytucji łącznikowych. Zastosowanie znajduje również decyzja Nr (...) Komisji Administracyjnej w sprawie ustanowienia procedury dialogu i koncyliacji w zakresie ważności dokumentów, określenia ustawodawstwa właściwego oraz udzielania świadczeń na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 (Dz.U. UE C 106 z 24 kwietnia 2010r.). Sąd Najwyższy wskazał, że w sprawie, w której przedmiotem sporu jest zastosowanie art. 13 rozporządzenia nr 883/2004, a wyrażona w nim norma kolizyjna jasno wskazuje na państwo ubezpieczenia społecznego, niedopuszczalne jest rozstrzyganie przez polski organ rentowy w decyzji o istnieniu stosunku prawnego wskazywanego jako tytuł ubezpieczenia społecznego w innym państwie. Sąd Najwyższy wskazał, że również sądy orzekające nie mają uprawnienia w zakresie badania istnienia stosunku pracy stanowiącego tytuł ubezpieczenia społecznego w innym państwie członkowskim Unii.

Mając na uwadze powyższe, jak również treść przywołanych na wstępie regulacji zasadnym jest stwierdzenie, iż w sytuacji wykluczenia odwołującego spod imperium brytyjskiego systemu zabezpieczenia społecznego, systemem ubezpieczeniowym właściwym dla odwołującego będzie ustawodawstwo polskie z uwagi na fakt prowadzenia przez

niego w okresie spornym pozarolniczej działalności gospodarczej, czemu nie zaprzeczył. Skoro ubezpieczony nie podlega ustawodawstwu brytyjskiemu z zakresu zabezpieczeń społecznych, to w okresie spornym podlega polskiemu systemowi ubezpieczeń społecznych.

W tym stanie rzeczy, Sąd stwierdził, że zaskarżona decyzja organu rentowego jest prawidłowa i na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł jak sentencji wyroku.

(-) SSR del. Magdalena Kimel